

Chrzest

Starotestamentowe obrazy

A chcę, bracia, abyście dobrze wiedzieli, że ojcowie nasi wszyscy byli pod obłokiem i wszyscy przez morze przeszli i wszyscy w Mojżesza ochrzczeni zostali w obłoku i w morzu. – 1 Kor. 10:1-2

Chrzest jest obrzędem nowotestamentowym, o którym nie ma wzmianki w Starym Testamencie. Jednak jak św. Paweł pisze we fragmencie zacytowanym powyżej, chrzest był przedstawiony w starotestamentowych obrazach.

Wspominając o tym, apostoł Paweł tworzy fundament dla szerszej nauki. W 1 Liście do Koryntian św. Paweł daje wiele rad, dotyczących różnorodnej tematyki. W rozdziale 10 ostrzega on braci w Koryncie przed angażowaniem się w pogańskie praktyki, takie jak nieumyślne jednoczenie się z poganami poprzez uczestnictwo w ich ucztach.

Apostoł Paweł prowadzi swe rozumowanie pokazując, że chrzest Izraela w Mojżeszu przedstawia chrzest w Chrystusie. Błogosławieństwo zesłane Izraelowi w postaci manny z nieba przedstawia nasze błogosławieństwo otrzymywane w postaci chleba żywego który z nieba zstąpił, Jezusa Chrystusa, który oddał ciało swe za żywot świata (Jan. 6:51). Jest to także symbol wszystkiego tego, co towarzyszy duchowemu pokarmowi który codziennie otrzymujemy dzięki Słowu Bożemu.

Św. Paweł wspomina o wodzie, którą Żydzi pili na pustyni, a która pochodziła z „duchowego kamienia”. Kamień przedstawia Chrystusa, który zapewnił nam wodę życia. W późniejszych latach wędrówki Izraela po pustyni miał miejsce podobny epizod, przedstawiający drugą sytuację, kiedy Chrystus wyda wodę życia światu w Królestwie. W tamtej chwili, Bóg nakazał Mojżeszowi, aby po prostu przemówił do skały, aby ta wydała wodę. Miało to obrazować okoliczność, że Jezus nie musi być uderzony po raz drugi, aby wydać z siebie drugie błogosławieństwo (2 Moj. 17:6, 4 Moj. 20:8).

Następnie apostoł Paweł przypomina braciom, że pomimo uzyskania Boskiej łaski okazanej w tak wiele sposobów, „większości z nich nie upodobał sobie Bóg” i że „ciała ich zasłały pustynię” (1 Kor. 10:5). „A to stało się dla nas wzorem, ostrzegającym nas, abyśmy złych rzeczy nie pożąдали” (werset 6). Potem św. Paweł przechodzi wprost do rzeczy: „Nie bądźcie też bałwochwalcami, jak niektórzy z nich (...). Wszystko na tamtych

przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas (...). Przeto, najmilsi moi, uciekajcie od bałwochwaltwa (wersety 7, 11 i 14).

Dalej, apostoł Paweł daje lekcję w zakresie przestrzegania symboli śmierci naszego Pana. Wspólnie otrzymujemy kielich i wspólnie otrzymujemy chleb, a zatem jesteśmy w społeczności z naszymi braćmi i z naszym Panem, którego ofiarę sobie przyswajamy. Podobnie i kapłani którzy spożywali z ofiar w czasach Starego Testamentu, byli w społeczności z Bożymi zasadami i Jego służbą (wersety 15 – 18). Jeżeli zatem uczestniczylibyśmy w ucztach pogańskich, ze względu na mięso, pozostawalibyśmy w społeczności z poganami i demonami. „Nie, chcę powiedzieć, że to, co składają w ofierze, ofiarują demonom, a nie Bogu; ja zaś nie chcę, abyście mieli społeczność z demonami. Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha demonów; nie możecie być uczestnikami stołu Pańskiego i stołu demonów” (wersety 20 – 21).

Odwołanie się Piotra do chrztu

Apostoł Piotr opisał jeszcze jeden obraz Chrztu. W czasie potopu woda była wszędzie, jak sięgnąć wzrokiem; zarówno pod arką jak i w chmurach. Arka przedstawia Chrystusa, a osiem osób ocalonych z potopu przedstawia zbawionych w Chrystusie.

„Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia (...), a jest nie pozbyciem się cielesnego brudu, lecz prośbą do Boga (Chrzest w Chrystusie oczyszcza „sumienie”, samą istotę człowieczeństwa; por. Hebr. 9:14) o dobre sumienie przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa (1 Piotr. 3:21).

Obraz zbawienia udokumentowany jest wymiarami arki, podanymi w zapisie 1 Moj. 6:15. Długość arki wynosiła 300 łokci, a wysokość – 30 łokci, gdzie 3 jest liczbą wskazującą na zadośćuczynienie. Arka była szeroka na 50 łokci, co być może odnosi się do powołania świętych podczas pierwszego wieku odkupienia, jako że 5 jest liczbą wskazującą na nowe stworzenie. Obwód arki wynosił 700 łokci, co być może sugeruje, że cały plan odkupienia potrwa 7000 lat.

Pięć dat

W opisie potopu pojawia się pięć dat (1 Moj. 7:11; 8:4, 5, 13, 14). Wydaje się, że przedstawiają one kolejne kamienie milowe planu odkupienia. Są to następujące daty:

Rok 600, Miesiąc 2, Dzień 17 – rozpoczyna się potop

Rok 600, Miesiąc 7, Dzień 17 – arka osiada
Rok 600, Miesiąc 10, Dzień 1 – pojawiają się szczyty gór
Rok 601, Miesiąc 1, Dzień 1 – wysychają wody na ziemi
Rok 601, Miesiąc 2, Dzień 27 – wyjście z arki

Jeżeli arka przedstawia Chrystusa, a wejście do arki przyjęcie do Chrystusa, to pierwszy dzień ewidentnie wskazuje na Dzień Zielonych Świątek. Wówczas to ofiara Chrystusa została zastosowana za kościół, rozpoczynając tym samym pierwszy wiek odkupienia, Wiek Ewangelii. Miało to miejsce w 33 roku.

Dla pozostałych dat proponujemy następującą interpretację: Osiadająca arka przedstawia istotny punkt zwrotny pod koniec Wieku Ewangelii, a mianowicie drugie przyjęcie Chrystusa w 1874 roku. Kiedy Noe wyrzął z arki, wówczas zobaczył, że wody jeszcze nie opadły, ale jednocześnie wiedział, że nowy początek jest bliski, ponieważ arka osiadła. W 1874 roku zdarzenia na świecie nie zdradzały końca wieku, ale Badacze Pisma Świętego rozpoznali, że oto minęły 1335 dni opisane w prorocztwie Daniela. Przedział pięciu miesięcy jest okresem, który doskonale komponuje się w tym obrazie Wieku Ewangelii. Ta sama liczba 5, użyta została w tekście Mat. 25:6, gdzie 5 mądrych panien zbudziło się na okrzyk: „Oto oblubieniec!”

„Szczyty gór” pojawiły się w dziesiątym miesiącu. Podobne wyrażenie pojawia się w Izaj. 2:2 i Mich. 4:1, gdzie odnosi się ono do Izraela, jako do miejsca królestwa Bożego. Być może zwrot w użyty 1 Moj. odnosi się do ustanowienia Izraela na nowo „górami”, czy narodem pomiędzy narodami świata. Jest to widoczny znak bliskości Królestwa.

W nowym roku pojawił się suchy ląd i arka została ot-

warta. Przedstawia to otwarcie nowego wieku poprzez ustanowienie królestwa Chrystusa. Następnie arka, za doświadczenie w Chrystusie, będzie odstonięta dla oczu wszystkich ludzi. Świat zrozumie i doceni wielkie błogosławieństwo, jakie przewidział dla niego Bóg (por. Izaj. 25:7 – 9).

Wyjście z arki nastąpiło jednak dopiero w miesiącu 2, dniu 27. Ten dodatkowy okres bezsprzecznie przedstawia królestwo Chrystusa. Ludzkość pozostanie w arce, w Chrystusie, aż do końca Tysiąclecia. Następnie, po osiągnięciu doskonałości, człowiek będzie mógł samodzielnie stanąć przed Bogiem.

Trzydziestodniowy miesiąc

Relacja wskazuje, że Noe traktował każdy miesiąc jako okres trzydziestodniowy. Nie oznacza to, że Noe nie był świadomy, iż rok liczył 365 dni. Była to raczej kwestia stosowania dogodnej formy prowadzenia kalendarza, jaką wykorzystywał również Egipt oraz inne narody. W zwyczaju było dodawać 5 dni pod koniec roku, aby pozostać w zgodzie z cyklem słonecznym. Oznacza to, że Wiek Ewangelii przedstawiony jest przez okres 150 dni (15×10), a królestwo przez okres 56 dni. Piętnaście to 7+8, a 56 to 7×8.

Siedem prawdopodobnie przedstawia niebiańskie zbawienie, osiem – zbawienie ziemskie, które następuje po zakończeniu siedmiu etapów rozwoju kościoła. Podczas tego wieku czerpiemy korzyści z nauk duchowych nauczycieli wyznaczonych nam przez Boga oraz z „obłoku świadków”, bohaterów Starego Testamentu, którzy staną na czele ziemskiego królestwa. W trakcie 1000 lat trwania królestwa Chrystusa, świat również będzie korzystał i z jednego, i z drugiego.